

Prezidents Tomass S. Monsons

Izvēles

Kaut mēs vienmēr izvēlētos grūtāku pareizo, nevis vieglāku nepareizo.

Brāļi un māsas, pirms es šodien sāku savu oficiālo uzrunu, es vēlētos paziņot par četriem jauniem templiem, kuri tuvākajos mēnešos un gados tiks uzcelti šādās vietās: Kvito, Ekvadora; Harare, Zimbabve; Belema, Brazīlija; un otrs templis Limā, Peru.

Kad 1963. gadā es kļuva par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli, visā Baznīcā bija 12 atvērti templi. Ar Provo pilsētas Centra tempļa iesvētīšanu pirms divām nedēļām tagad visā pasaulē ir 150 atvērti templi. Cik pateicīgi mēs esam par svētībām, ko mēs saņemam šajos svētajos namos!

Tagad, brāļi un māsas, es vēlētos paust savu pateicību par iespēju šorīt dalīties ar jums dažās pārdomās.

Nesen es domāju par izvēlēm. Mēdz teikt, ka lielo vēstures ratu griež mazi zobratīņi, un tieši tāpat ir ar cilvēka dzīvi. Mūsu izdarītās izvēles nosaka mūsu likteni.

Kad mēs atstājam savu pirmsmirstīgo esamību un ienācām mirstīgajā dzīvē, mēs sev līdzī atnesām rīcības brīvības dāvanu. Mūsu mērķis ir iegūt

celestiālo godību, un izvēles, kuras izdarām, lielā mērā noteiks to, vai mēs sasniegsim mūsu mērķi, vai nē.

Vairums no jums pazīst Alisi no Lūisa Kerola klasiskās noveles „*Alises piedzīvojumi Brīnumzemē*”. Jūs atcerēsities, ka viņa nonāk krustcelēs, kur divi ceļi aizvijas tālumā, taču katrs uz savu pusi. Prātojot, pa kuru ceļu doties, viņa sastopas ar Čēširas kaķi, kuram Alise jautā: „Pa kuru ceļu man vajadzētu iet?”

Kaķis atbild: „Tas atkarīgs no tā, kurp vēlies doties. Ja tu nezini, uz kurieni vēlies doties, tad nav nozīmes, pa kuru ceļu tu ej.”¹

Atšķirībā no Alises, mēs zinām, kurp vēlamies doties, un *ir* nozīme tam, pa kuru ceļu ejam, jo ceļš, pa kuru ejam šajā dzīvē, ved uz galamērķi nākamajā dzīvē.

Kaut mēs izvēlētos veidot sevī varenu un spēcīgu ticību, kas būs mūsu visefektīvākā aizsardzība pret pretinieka nodomiem, — īstu ticību, tādu ticību, kas atbalstīs mūs un stiprinās mūsu vēlmi izvēlēties pareizo. Bez šādas ticības — mēs nekur

nenonāksim. Ar to — mēs varam sasniegt mūsu mērķus.

Kaut arī ir ārkārtīgi svarīgi, lai mēs izdarītu izvēles gudri, būs reizes, kad mēs izdarīsim muļķīgas izvēles. Glābēja dotā grēku nožēlošanas dāvana sniedz mums iespēju izmainīt mūsu virziena iestatījumus, lai mēs varētu atgriezties uz ceļa, kas aizvedīs mūs uz celestiālo godību, pēc kuras mēs tiecamies.

Kaut mēs saglabātu drosmi — pretoties vairākuma uzskatiem. Kaut mēs vienmēr izvēlētos grūtāku pareizo, nevis vieglāku nepareizo.

Kad mēs apdomājam lēmumus, kurus katru dienu savās dzīvēs pieņemam, — vai izdarīt šo vai to izvēli —, ja mēs izvēlamies Kristu, mēs būsīm izdarījuši pareizo izvēli.

Mana sirsnīgā un pazemīgā lūgšana izskan tajā, lai tas vienmēr tā būtu, — Jēzus Kristus, mūsu Kunga un Glābēja, Vārdā, āmen.

ATSAUCE

1. Adaptēts no Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), 89 lpp. (Lūiss Kerols, *Alises piedzīvojumi Brīnumzemē*).

Mācības mūsdienām

No 2016. gada maija līdz 2016. gada oktobrim katra mēneša ceturtajā svētdienā Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas tiek sagatavotas, izmantojot vienu vai vairākas runas no 2016. gada aprīļa vispārējās konferences. 2016. gada oktobrī runas var izvēlēties vai nu no aprīļa, vai oktobra vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti izvēlas, kuras runas izmantot stundu sagatavošanai, vai arī viņi var uzticēt šo pienākumu bīskapiem un draudžu prezidentiem.

Runas daudzās valodās ir atrodamas: conference.lds.org.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Viņš jūs cels Sev uz pleciem un vedīs jūs mājās

Gluži kā Labais Gans atrod Savas pazudušās avis, Viņš atradīs arī jūs, ja vien jūs pievērsīsiet savas sirdis pasaules Glābējam.

Viena no manas bērnības nepatikamajām atmiņām saistās ar tālumā skanošām sirēnām, kas uzmodina mani no miega. Drīz pēc tam — cita skaņa — propelleru graboņa un dūkšana, kas pamazām pieaug, līdz tā satricina visu gaisu. Kā māte mums bija labi mācījusi, mēs, bērni, paķeram katrs savu iepriekš sagatavoto somu un skrienam kalnā uz bumbu patversmi. Skrienot cauri nakts melnumam, debesis uzliesmo zaļas un baltas signālraketes, kas bumbvedējiem norāda uz viņu mērķiem. Dīvaini, bet visi šīs signālraketes sauc par Ziemassvētku eglēm.

Man ir četri gadi, un esmu liecinieks pasaules karam.

Drēzdene

Netālu no tās vietas, kur dzīvoja mana ģimene, atradās pilsēta Drēzdene. Tur dzīvojošie cilvēki, iespējams, piedzīvoja tūkstoškārt vairāk par to, ko es redzēju. Plašie

ugunsgrieki, ko bija izraisījušas tūkstošiem tonnu sprāgstvielas, plosījās Drēzdeni, iznīcinot vairāk nekā 90 procentus pilsētas, atstājot aiz sevis vien gruvešus un pelnus.

Pavisam īsā laikā pilsēta, ko dēvēja par „Dārgumu lādi”, vairs nepastāvēja. Ērihs Kestners, vācu rakstnieks, par iznīcināšanu rakstīja šādi: „Tūkstoš gadu viņas skaistums tika celts, vienā naktī tas tika pilnībā iznīcināts.”¹ Savā bērnībā es nevarēju iedomāties, kā mūsu pašu cilvēku uzsāktā kara iznīcība varētu tikt apturēta. Pasaule ap mums izskatījās pilnīgi bezcerīga un bez jebkādas nākotnes.

Pagājušajā gadā man bija iespēja atgriezties Drēzdenē. Septiņdesmit gadus pēc kara šī pilsēta atkal ir kā „Dārgumu lāde”. Gruveši ir aizvākti, un pilsēta ir atjaunota un pat uzlabota.

Savas vizītes laikā es redzēju skaisto luterāņu baznīcu „Frauenkirche”, Drēzdenes Dievmātes baznīcu. Celta

1700–tajos gados, tā bija viena no Drēzdenes pērlēm, bet karš to pārvērtā gruvešu kaudzē. Daudzus gadus tas tā arī palika, līdz tika pieņemts lēmums, ka „Frauenkirche” ir jāatjauno.

Akmeņi no iznīcinātās baznīcas bija saglabāti un uzskaitīti, un pēc iespējas tika izmantoti atjaunošanas darbos. Šodien jūs varat redzēt šos apdegušos akmeņus baznīcas ār sienās. Šis akmeņu „rētas” atgādina ne tikai par ēkas kara vēsturi, bet ir arī pieminēklis cerībai — lielisks simbols cilvēka spējai no pelniem radīt jaunu dzīvību.

Pārdomājot Drēzdenes vēsturi un cilvēku, kas atjaunoja to, kas bija tik ļoti izpostīts, izdomu un apņēmību, es sajutu Svētā Gara maigo ietekmi. „Noteikti,” es nodomāju, „ja cilvēks var no drupām, gruvešiem un izpostītas pilsētas atjaunot to krāšņā ēkā, kas stiepjas pretim debesīm, tad Visvarenais Tēvs ir spējīgs no jauna pacelt Savus bērnus, kas ir pakrituši, cīnās ar grūtībām vai ir apmaldījušies!”

Nav svarīgi, cik izpostītas var izskatīties mūsu dzīves. Nav svarīgi, cik asinssārti ir mūsu grēki, cik dziļš mūsu rūgtums, cik vientuļas, pamestas vai salauztas ir mūsu sirdis. Pat tie, kam ir zudusi cerība, kas dzīvo izmisumā, kas ir nodevuši uzticību, zaudējuši godprātību vai novērsušies no Dieva, ir uzceļami no jauna. Izņemot nedaudzus pazušanas dēļus, neviena dzīve nav tik izpostīta, ka to nebūtu iespējams atjaunot.

Ši ir evaņģēlija priekpilnā vēsts: pateicoties mīlošā Debesu Tēva mūžīgajai laimes iecerei un Jēzus Kristus bezgalīgajam upurim, mēs ne tikai varam tikt izpirkti no mūsu kritušā stāvokļa un darīti šķīsti, bet mēs arī

varam būt pārāki par pasaulīgo un kļūt par mūžīgās dzīves mantiniekiem, un baudīt neaprakstāmo Dieva godību.

Līdzība par pazudušo avi

Reliģiju vadītāji Glābēja kalpošanas laikā neatbalstīja to, ka Jēzus pavadīja laiku ar cilvēkiem, kas tika ieskaitīti starp „grēciniekiem”.

Iespējams, viņiem likās, ka Viņš pieļāva vai pat attaisnoja grēcīgu uzvedību. Iespējams, viņi domāja, ka labākais veids, kā palīdzēt grēciniekiem, bija viņus nosodīt, izsmiet un kaunināt.

Kad Glābējs aptvēra, par ko farizeji un rakstu mācītāji domā, viņš dalījās stāstā:

„Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakal pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?

Un, to atradīs, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem.”²

Gadsimtu gaitā šī līdzība tradicionāli tika interpretēta kā aicinājums rīkoties — atgūt pazudušās avis un sniegties pretim tiem, kas ir pazuduši. Kaut arī tas ir atbilstoši un labi, es prātoju, vai tajā nav kas vairāk.

Vai ir iespējams, ka Jēzus pirmais un svarīgākais mērķis, daloties šajā līdzībā, bija mācīt par Labā Gana darbu?

Vai ir iespējams, ka šādi Viņš liecināja par Dieva mīlestību pret Saviem nepaklausīgajiem bērniem?

Vai ir iespējams, ka Glābēja vēstījums bija par to, ka Dievs pilnībā zina par tiem, kas ir pazuduši, un ka Viņš viņus atradīs, ka Viņš sniegsies viņiem pretim un ka Viņš tos izglābs?

Un kas avij ir jādara, lai nopelnītu šo dievišķo palīdzību?

Vai avij ir jāzina, kā izmantot sarežģītu sekstantu, lai aprēķinātu savas atrašanās vietas koordinātes? Vai tai ir jāizmanto GPS, lai noteiktu savu atrašanās vietu? Vai tai ir jāprot izveidot lietojumprogrammu, kas izsauks palīdzību? Vai avij ir nepieciešams kāda sponsora apstiprinājums, lai Labais Gans varētu to izglābt?

Nē, noteikti, ka nē! Avs ir dievišķas glābšanas vērtā, jo Labais Gans to mīl.

Man līdzība par pazudušo avi ir viena no spēcīgākajām Svētajos Rakstos atrodamajām rakstvietām par cerību.

Mūsu Glābējs, Labais Gans, mūs pazīst un mīl. Viņš pazīst un mīl jūs.

Viņš zina, kad esat nomaldījušies, un Viņš zina, kur jūs esat. Viņš zina jūsu bēdas. Jūsu klusās lūgšanas. Jūsu bailes. Jūsu asaras.

Nav svarīgi, kā jūs nomaldījāties, — jūsu sliktu izvēļu vai apstākļu dēļ, ko nespējāt ietekmēt.

Svarīgākais ir tas, ka jūs esat Viņa bērni. Un Viņš jūs mīl. Viņš mīl Savus bērnus.

Tāpēc ka Viņš jūs mīl, Viņš jūs atradīs. Viņš jūs priekpilni cels Sev uz pleciem. Un, kad Viņš jūs atvedīs mājās, Viņš visiem teiks: „Priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradīs.”³

Kas mums ir jādara?

Jūs varētu domāt: „Kur šeit ir kāds āķis?” Noteikti, ka man ir jādara kas vairāk par vienkāršu gaidīšanu, lai taptu izglābts.

Kaut arī mūsu mīlošais Tēvs vēlas, lai visi Viņa bērni atgrieztos pie Viņa, Viņš nevienu nespiedīs atgriezties.⁴ Dievs mūs neglābs pret mūsu gribu.

Tātad, kas mums ir jādara?

Viņa aicinājums ir vienkāršs:

„Griezieties . . . pie Manis.”⁵

„Nāciet pie Manis.”⁶

„Tuvojieties Man un Es tuvošos jums.”⁷

Tas ir tas, kā mēs Viņam parādām, ka vēlamies tikt izglābti.

Tam vajag nedaudz ticības. Bet nekritiet izmisumā. Ja jums trūkst ticības, sāciet ar cerību.

Ja jūs vēl nevarat pateikt, ka zināt, ka Dievs ir, jūs varat cerēt, ka Viņš ir. Jūs varat vēlēties ticēt.⁸ Sākumam ar to pietiek.

Tad, izmantojot šo cerību, vērsieties pie Debesu Tēva. Dievs jums izrādīs Savu mīlestību, un Viņa glābšanas un izmaiņšanos darbs tiks uzsākts.

Laika gaitā jūs atpazīsiet Viņa roku jūsu dzīvē. Jūs sajūtīsiet Viņa mīlestību. Un vēlme — staigāt Viņa gaismā

un sekot Viņa ceļiem — pieaugs ar katru sperto ticības soli.

Mēs šos ticības soļus saucam par „paklausību”.

Mūsdienās tas nav populārs vārds. Bet paklausība Jēzus Kristus evaņģēlijā ir lolots princips, jo mēs zinām, ka „caur Kristus veikto Izpirkšanu visa cilvēce var tikt izglābta, ja tā paklausīs evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem”.⁹

Pieaugot mūsu ticībai, pieaug arī mūsu uzticība. Iepriekš es citēju vācu rakstnieku, kurš bēdējās par Drēzdenes izpostīšanu. Viņš ir pierakstījis arī šādu frāzi: „Es gībt nichts Gutes, ausser: Man tut es.” Tiem, kas nerunā celestiālās valstības valodā, lūk, frāzes tulkojums: „Labas lietas rodas, tās darot.”¹⁰

Mēs varam daļrunīgi runāt par garīgām lietām. Mēs varam atstāt iespaidu uz cilvēkiem ar savām prāta spējām — izskaidrot reliģiskas tēmas. Mēs varam pārspilēt enerģiski runāt par reliģiju un „sapņot par [mūsu] mājvietu debesīs”.¹¹ Bet, ja mūsu ticība nemaina to, kā mēs dzīvojam, — ja mūsu ticība neietekmē mūsu ikdienas lēmumus, — mūsu reliģija ir veltīga, un mūsu ticība, ja ne mirusi, tad noteikti ir slima un tai draud nāve.¹²

Paklausība ir ticības dzīvības spēks. Pateicoties paklausībai, mūsu dvēselēs ienāk gaisma.

Dažreiz man liekas, ka mēs pārprotam, kas ir paklausība. Mēs varam uztvert paklausību kā pašmērķi, nevis līdzekli mērķu sasniegšanai. Vai arī mēs varam neatlaidīgi uzspiest paklausību baušļiem, cenšoties izmainīt tos, ko mīlam, viņus nepārtraukti „karsējot” un pārveidojot svētākā, debešķīgākā materiālā.

Nav šaubu, ka ir reizes, kad aicināt nožēlot grēkus vajag ar tiešu saucieniem. Noteikti ir cilvēki, kuri ieklausīsies tikai šādos saucienos.

Bet, iespējams, ir kāds cits salīdzinājums, kas var paskaidrot, kādēļ mēs ievērojam Dieva baušļus. Iespējams, ka paklausība nav mūsu dvēseļu veidošana, locīšana un dauzīšana,

lai kļūtu par to, kas mēs neesam. Tieši pretēji, tas ir process, kurā mēs atklājam, kas mēs esam patiesībā.

Mūs ir radījis Visvarenais Dievs. Viņš ir mūsu Debesu Tēvs. Mēs esam burtiski Viņa gara bērni. Mēs esam veidoti no pārdabiska materiāla, paša vērtīgākā un tīrākā, tāpēc mēs nesam sevī dievišķuma matēriju.

Taču šeit, uz Zemes, mūsu domas un rīcību ierobežo tas, kas ir samaitāts, nesvēts un nešķīsts. Pasaules putekli un netīrība aptraipa mūsu dvēseles, padarot grūtāku mūsu pirmdzimības tiesību un mērķu atpazīšanu un atcerēšanos.

Bet tas viss nemaina to, kas mēs esam patiesībā. Mūsu dievišķā daba saglabājas. Un brīdi, kad izvēlamies pievērst savas sirdis mūsu mīļotajam Glābējam un uzsākt mācekļības ceļu, notiek kas brīnumains. Dieva mīlestība piepilda mūsu sirdis; patiesības gaismā piepilda mūsu prātus; mums zūd vēlme grēkot; un mēs vairs nevēlamies staigāt tumsībā.¹³

Mēs sākam raudzīties uz paklausību nevis kā uz sodu, bet kā uz ceļu,

kas ved uz mūsu dievišķo likteni. Un šīs zemes samaitātība, netīrība un ierobežojumi pamazām sāk atkāpties. Visbeidzot atklājas mūsos mītošās, diebešķīgās būtnes nenovērtējamais, mūžīgais gars, un labestība kļūst par mūsu dabu.

Jūs esat glābšanas vērti

Mani dārgie brāļi un māsas, mani dārgie draugi, es liecinu, ka Dievs mūs redz tāds, kādi mēs patiesībā esam, — un Viņš redz, ka mēs esam glābšanas vērti.

Jums var likties, ka jūsu dzīve ir sabrukusi. Jūs esat grēkojuši. Jūs esat nobijušies, dusmīgi, sērojat, vai jūs nomoka šaubas. Bet, gluži kā Labais Gans atrod Savas pazudušās avis, Viņš atradis arī jūs, ja vien jūs pievērsīsiet savas sirdis pasaules Glābējam.

Viņš jūs izglābs.

Viņš jūs cels Sev uz pleciem.

Viņš jūs aizvedīs mājās.

Ja mirstīgas rokas var pārvērst gruvešus un drupas skaistā lūgšanu namā, tad mēs varam būt droši un

paļauties, ka mūsu mīlošais Debesu Tēvs var mūs izmainīt un Viņš to paveiks. Viņa iecere ir mūs pārveidot par kaut ko, kas ir daudz cēlāks par to, kas mēs bijām, — daudz cēlāks, nekā mēs jebkad varētu iedomāties. Ar katru ticības soli mūsu mācekļības ceļā mēs kļūstam par būtņiem ar mūžīgu godību un nebeidzamu prieku, par kādām mums iecerēts kļūt.

Ši ir mana liecība, mana svētība un mana pazemīgā lūgšana, mūsu Skolotāja, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), 51–52.
2. Lūkas 15:4–5.
3. Lūkas 15:6.
4. Skat. „Dievs brīvus mūs ir radījis”, *Garīgās dziesmas*, nr. 151.
5. Joēla 2:12.
6. Mateja 11:28.
7. Mācības un Derību 88:63.
8. Skat. Almas 32:27.
9. Ticības apliecinājumi 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. „Vai gan tuvākam šodien es kalpoju?” *Hymns*, Nr. 223.
12. Skat. Jēkaba v. 2:26.
13. Skat. Jāņa 8:12.